

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut politologických studií

Katedra politologie

Bakalářská práce

2024

Jan Mareš

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut politologických studií

Katedra politologie

Ideologie násilných incel útočníků –
porovnání s krajní pravicí

Bakalářská práce

Autor práce: Jan Mareš

Studijní program: Politologie a mezinárodní vztahy

Vedoucí práce: Mgr. Jan Charvát, M.A., Ph.D.

Rok obhajoby: 2024

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracoval samostatně a použil jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.
4. Při přípravě této práce autor použil nástroje ChatGPT za účelem kontroly a případného zlepšení překladu pramenů v anglickém jazyce. Po použití tohoto nástroje/služby autor obsah podle potřeby zkontroloval a upravil a přebírá plnou odpovědnost za obsah publikace.

V Praze dne 31. 7. 2024

Jan Mareš

Bibliografický záznam

Mareš, Jan. *Ideologie násilných incel útočníků - porovnání s krajní pravicí*. Praha, 2024. 58 s. Bakalářská práce (Bc). Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut politologických studií, Katedra politologie. Vedoucí bakalářské práce Mgr. Jan Charvát, M.A., Ph.D.

Rozsah práce: 65 097 znaků

Abstrakt

Tato bakalářská práce se věnuje problematice incelské ideologie a její klasifikace do rodiny krajně pravicových ideologií. Za primární cíl si klade odpovědět na otázku, zda incel ideologii lze skutečně považovat za krajně pravicovou, či nikoliv. Incelové se v poslední době do povědomí společnosti dostali především pácháním násilných útoků, jejichž cílem jsou primárně ženy. Problematiku incelství se tak tato práce snaží uchopit z pohledu právě těchto útočníků. Na výzkumnou otázku se snaží odpovědět pomocí analýzy materiálů zanechaných těmito jedinci. Na základě získaných poznatků pak vytváří jednotný rámec incelské ideologie. Ten následně posuzuje dle dvou rozdílných definicí krajní pravice, jejichž autory jsou Cas Mudde a Cynthia Miller-Idriss. Práce pak dochází k závěru, že i přes podstatné rozdíly lze incelskou ideologii považovat za krajně pravicovou.

Abstract

This bachelor's thesis explores the issue of incel ideology and its classification within the family of far-right ideologies. The primary aim is to answer the question of whether incel ideology can indeed be considered far-right or not. Incels have recently come to public attention mainly through committing violent attacks, primarily against women. Therefore, this thesis attempts to approach the issue of incel ideology from the perspective of these attackers. It seeks to answer the research question by analyzing materials left behind by these individuals. Based on the findings, it creates a unified framework of incel ideology. This framework is then assessed according to two different definitions of the far-right, authored by Cas Mudde and Cynthia Miller-Idriss. The thesis concludes that despite significant differences, incel ideology can be considered far-right.

Klíčová slova

Incel, ideologie, manifesto, krajní pravice

Keywords

Incel, ideology, manifesto, far right

Title

The ideology of violent incel attackers - comparison with the far right

Obsah

Úvod.....	8
1. Přehled literatury.....	10
2. Uchopení pojmu „krajní pravice“.....	13
3. Diskuze k pramenům.....	17
4. Analýza materiálů.....	21
4.1 Misogynie	21
4.2 Elliot Rodger jako otec incel revoluce	25
4.3 Rasismus a rasové míšení	28
4.4 Politická příslušnost	30
5. Incelský ideologický rámec.....	32
5.1 Anti-egalitarismus	32
5.2 Antifeminismus a misogynie	34
5.3 Revoluční tendence	36
6. Porovnání s krajní pravicí.....	38
6.1 Krajní pravice dle Case Muddeho	38
6.2 Krajní pravice dle Cynthie Miller-Idriss	42
6.3 Získané poznatky	46
7. Debata.....	48
Závěr.....	50
Prameny.....	53
Použitá literatura.....	55

Úvod

V posledních dekáдах se do povědomí veřejnosti dostala nová bezpečnostní hrozba - násilní útočníci, kteří sympatizují s myšlenkami incelského hnutí. Od jiných politicky motivovaných extrémistů se liší tím, že jejich činy jsou poháněny frustrací z neschopnosti nalézt si sexuálního partnera a vést s ním uspokojivý život. Označení incel pramení právě z tohoto faktu - jedná se totiž o zkratku „involuntary celibate,“ čili „nedobrovolně v celibátu.“ Tito muži, incelové, pak svou zoufalou životní situaci dávají za vinu ne sobě, nýbrž okolní společnosti, a zejména pak ženám, které je odmítají pojmout za partnery. Právě ženy pak tvoří primární cíle incelských útoků, společně s muži, které incelové vidí jako milostné rivaly.

Pokud jejich chování převedeme do obecnějších termínů, dá se říci, že incelové páchají nenávistí motivované násilné činy za účelem vyvolat společenskou změnu. Své cíle si vybírají pečlivě a útoky plánují i měsíce dopředu tak, aby dosáhli co nejvyššího počtu obětí. Součástí jejich plánu bývá i sebevražda, čímž chtějí dosáhnout statusu mučedníka a inspirovat další k podobným aktům. Někteří z nich po sobě zanechávají manifesty a jiná média, ve kterých veřejně proklamují svůj pohled na svět. Všechny tyto tendence jsou charakteristické i pro násilné útočníky z krajní pravice politického spektra. Nabízí se tak otázka - jsou incelové součástí krajní pravice?

Základní výzkumná otázka tedy zní následovně: Lze považovat ideologii násilných incel útočníků za krajně pravicovou? V jakých ohledech se s krajní pravicí shoduje či liší?

Tato práce si dává za cíl na tuto otázku odpovědět. Činí tak metodou analýzy již zmíněných manifestů a jiných materiálů zanechaných útočníky, za účelem pochopení incelského myšlení a vytvoření ideologického rámce incelů. Tento rámec pak posuzuje podle dvou odlišných definic krajní pravice, koncipovaných Case Muddem a Cynthií Miller-Idriss.

Během celého procesu tak tato identifikuje ty nejdůležitější body a myšlenky, které tvoří incelskou ideologii, a určí, v jakých ohledech se s krajní pravicí shoduje či neshoduje. V závěrečné diskuzi také vyzdvihává několik bodů v oblasti zkoumání incelského hnutí, které stojí za další prozkoumání.

Ultimátním cílem této práce je, za pomoci rozšíření znalostí o incelském hnutí a nabídnutím řešení problémů s jeho kategorizací, přispět snaze vědecké komunity lépe pochopit incely a předejít jejich dalším násilným útokům.

1. Přehled literatury

Incelové a incelství se stávají stále častěji tématem diskuze ve společnosti, a to jak v reakci na stále se zvyšující počty členů incel komunity, tak i díky mediální pozornosti spojené s útoky, které její členové konají. Zároveň se ovšem objevilo i značné množství vědecké literatury, které si dalo za úkol tento fenomén posledních dekád prozkoumat.

Některé vědecké práce se pokouší přesněji definovat incelství pomocí analýzy projevů v prostředí, kde jsou incelové notoricky nejaktivnější - na online diskuzních fórech a sociálních sítích. Z takových prací jdou pak identifikovat základní prvky incelství - misogynie, přesvědčení o zkažené společnosti, a nihilistický postoj k životu, často souhrnně označovaný jako „blackpill“ (Helm et al. 2022; Baele et al. 2019).

Další autoři se pokusili získat náhled jinými metodami - Daly & Reed (2021) provedli kvalitativní výzkum pomocí rozhovorů s členy incel komunity. Mimo jiné tak získali i důležité poznatky ohledně toho, jak incelové svůj status vnímají - potýkají se s problémy ohledně jejich maskulinity, cítí se podřazení zbytku společnosti a v důsledku toho sami vnímají své incelství negativně (Daly & Reed 2021).

Dílo tří autorů zkoumaných v této bakalářské práci bylo podrobena kritické analýze ve studii, která v nich našla silné misogynistické tendence, včetně „povinnosti žen poskytovat incelům reprodukční služby“ (Vink et al. 2023). Tato studie také naznačuje, že incelové a jejich sklony k násilí mají původ v odporu k ženské emancipaci a feminismu, a že „incelští extremisté mají pocit, že je

jejich maskulinita v ohrožení, a tak vyjadřují svou bolest skrze násilná slova a činy“ (Vink et al. 2023).

Některé studie, které zkoumají násilné útoky incelů, připisují velký vliv na takové chování jejich špatnému psychickému stavu způsobenému samotou, odcizením a depresí, a snaží se nabídnout preventivní řešení pomocí psychologické pomoci (Van Brunt et al. 2021). Razantně proti tomuto přístupu je ovšem práce Carian et al. z roku 2023, která tvrdí, že psychologickým příčinám je věnováno příliš mnoho pozornosti, neboť skutečným kořenem problému je kultura mužské nadřazenosti ve společnosti. (Carian et al. 2023)

Téma krajní pravice, které v této bakalářské práci zaujímá značný prostor, je extenzivně zkoumáno několik posledních desetiletí. Výborným základem je článek Tomáše Nociara z roku 2016 „Politológov sprievodca terminologickým chaosom,“ který přehledně vysvětluje veškeré koncepty důležité pro pochopení krajně pravicové problematiky.

Velká část poznatků o krajní pravici obsažených v této práci pochází z díla Case Muddeho, předního experta na tuto problematiku. Jeho díla *The Ideology of the extreme right* z roku 2000, *The Far Right in America* z roku 2018 a *Youth and the extreme right* z roku 2014 nabízí komprehenzivní pojetí tématu moderní krajní a extrémní pravice. Vzestup popularity krajní pravice pak zkoumá i Piero Ignazi ve svém článku *The Silent Counter-Revolution*. Ignazi představuje svá tři kritéria pro zařazení ke krajní pravici, je ovšem nutno dodat, že jeho práce operuje pouze v rámci politických stran. Jako „tichou kontra-revoluci“ pak označuje polarizaci politického spektra a selhávání stranických systémů v kombinaci se zvýšením poptávky po řešení bezpečnostních a imigračních problémů (Ignazi 2006).

Kniha *Culture Warlords: my journey into the dark web of white supremacy* z roku 2020 od autorky *Talii Lavin* detailně popisuje její zkušenosti s moderní krajní pravicí v praxi – nejedná se tedy o dílo vědecké, ale o investigativní novinářskou práci. Ačkoliv se kniha věnuje primárně bílým supremacistům, kapitola věnovaná současným incel hnutím popisuje, jak jednoduché je pro mladé, osamocené muže radikalizovat se na internetu a přijmout za své misogynistické názory vyskytující se na online fórech pro incely.

V knize *Hate in the homeland: the new global far right* z roku 2020 od autorky *Cynthia Miller-Idriss* je pak obsaženo množství informací o praktickém fungování krajně pravicových organizací ve spojených státech. Zároveň přiznává, že incelská hnutí se ve své rétorice často překrývají s neonacistickými, a že mohou sloužit jako „vstupní brána“ pro indoktrinaci v jiná krajně pravicová hnutí (*Miller-Idriss, 2020, 8*). Pro celé spektrum krajní pravice autorka také nabízí vlastní, praktickou konceptualizaci tohoto pojmu (viz kapitola 2).

2. Uchopení pojmu „krajní pravice“

Samotný pojem „krajní pravice“ není pevně definován (*Mudde 2000, 10; Nociar 2016*), a tak různí autoři často pracují s odlišným rámcovým pojetím. V rámci této práce jsem se rozhodl pracovat s dvěma různými, ne navzájem se vylučujícími přístupy k definování krajní pravice. Tím prvním je spíše teoretický, ideologicky zaměřený přístup nizozemského odborníka na krajní pravici Case Muddeho. Ten ovšem svůj přístup během dekád své vědecké činnosti několikrát upravoval, a proto v této bakalářské práci přihlížím i k práci Tomáše Nociara z roku 2016, která Muddeho interpretuje. Druhým přístupem pak bude definice krajní pravice dle Cynthie Miller-Idriss, přesně artikulovaný v její knize *Hate in the Homeland* z roku ~~2016~~ 2020, zaměřené primárně na výzkum reálných krajně pravicových hrozeb ve Spojených Státech.

Cas Mudde patří mezi nejpřednější odborníky na téma krajní pravice, a během své kariéry zkoumal nespočet krajně pravicových uskupení. Jeho pojetí krajní pravice nejlépe shrnuje slovenský politolog Tomáš Nociar. Podle něj pro Muddeho pojem krajní pravice vyžaduje jako základ kombinaci autoritářství a nativismu, přičemž nativismus jako takový je tvořen z části nacionalismem a z části xenofobními tendencemi (*Nociar 2016*). Kombinací tohoto základu s antidemokratickými nebo antiliberalními sklony pak vzniká extrémní, respektive radikální pravice, kterou je pak možno dále členit na přesněji definované ideologie. Nejobecnějším kritériem pro zařazení do krajní pravice však zůstává právě autoritářství a nativismus. (*Nociar 2016*)

Při porovnávání se v této práci tedy budeme zaměřovat na autoritářské a nativistické myšlenky, přičemž stejně jako

u Muddeho je zde autoritářství koncipováno jako „všeobecná dispozice k oslavování, podřízenosti a nekritičnosti vůči autoritativním postavám vlastní skupiny a zaujetí postojů trestajících představitele vnějších skupin ve jméno nějaké morální autority“ (Adorno et al. 1969, 228; Mudde 2007, 22). Nativismus je pak koncipován jako „ideologie, dle které by státy měly být obývány pouze členy domácí skupiny (národa), přičemž cizí elementy (lidé anebo ideje) jsou zásadně ohrožující pro homogenní národní stát“ (Mudde 2007, 22). Mudde také zdůrazňuje, že ačkoliv pojetí domácnosti/přirozenosti může být rozdílné, vždy je postaveno na určité kulturní bázi.

Je důležité zmínit, že Mudde se při svém výzkumu zajímá primárně o politické strany a jiná formální uskupení, a tudíž jeho pojetí krajní pravice nemusí být nutně vhodné pro takové téma, jako jsou právě násilní incel útočníci. Proto chci jejich ideologii porovnat i s definicí krajní pravice dle Cynthie Miller-Idriss, americké profesorky a autorky několika publikací zaměřujících se na studium krajně pravicových aktérů v praxi. Její práce se často zabývá podrobným studiem organizací následujících krajně pravicové ideály, ale nepokoušejících se o získání moci v rámci politického systému, tedy extremistické organizace a nenávistná hnutí.

Miller-Idriss tvrdí, že současná krajní pravice je postavena na čtyřech základních principech: protivládní a antidemokratické ideály a praktiky, vylučování jiných skupin (exclusionary beliefs), konspirace a existenční hrozby, a nakonec apokalyptické představy (Miller-Idriss 2020, 4). Všechny tyto koncepty jsou odlišné, ale v některých ohledech se mohou překrývat.

Do protivládních a antidemokratických praktik a ideálů jsou zahrnuty prvky jako odpor ke svobodným volbám, svobodě slova a tisku, svobodě náboženství, ochraně osobních svobod, a obecně odpor k hodnotám, na kterých je postavena moderní demokratická společnost. (Miller-Idriss 2020, 4)

Vylučující přesvědčení zahrnuje jakékoliv ideologické prvky, které označují některé skupiny obyvatelstva za podřadné. Nejčastěji bývá toto rozdělení založeno na rase, národnosti, sexualitě, nebo náboženství. Tyto skupiny také často bývají dehumanizovány. Mezi příslušníky „nadřazené“ skupiny panuje přesvědčení, že „podřazení“ vlastně nejsou lidé – „pouze vypadají lidsky, ale pod povrchem, kde na tom záleží, vlastně lidé nejsou“ (Smith 2020, 5).

Konspirace a existenční hrozby zahrnují hlavně přesvědčení, že způsob života, jak ho „správný“ člověk zná, čelí okamžité hrozbě, a „správný“ člověk by tedy měl být připraven sebe a své blízké bránit. V některých případech taková myšlenka může eskalovat až v akceptování konspirační teorie, dle které je taková hrozba vytvářena úmyslně s cílem „správného“ člověka zlikvidovat. Nejlepším příkladem pro takové chování je popularita konspirační teorie „Velkého Nahrazení“ (great replacement) v krajně pravicových kruzích. (Miller-Idriss 2020, 9)

Apokalyptické představy popisují přesvědčení krajně pravicových členů o tom, že hrozby proti „správnému“ způsobu života jsou naprosto reálné a je pouze otázkou času, než ho skutečně zničí. Takto přesvědčení lidé pak často věří, že jediným způsobem, jak se proti takovému vývoji bránit je vyhlásit válku, která zemi očistí od nepřátel. (Miller-Idriss 2020, 13)

Uchopení pojmu krajní pravice z těchto dvou směrů by mělo poskytnout dostatečný prostor pro ověření toho, do jaké míry ideologie incelů pod krajní pravice skutečně spadá, aniž by se tato práce příliš zaobírala pojmy souvisejícími s krajně pravicovými politickými stranami.

3. Diskuze k pramenům

Samotné materiály pro zkoumání v rámci této práce byly vybrány podle několika kritérií. Zaprvé, autor musel prokazatelně spáchat násilný trestný čin. Zadruhé, autor musel po sobě vědomě zanechat materiál, ve kterém objasňuje motivy ke spáchání svého zločinu. Zatřetí, toto samotný autor anebo jeho dílo je spojeno prvky, které charakterizují incelství - typicky samota, sexuální frustrace a nenávisť k ženám.

První a druhá podmínka jsou samozřejmé - tato práce se zabývá ideologií násilných útočníků, a tedy zkoumá výhradně jejich materiály. Třetí podmínka pomáhá odlišit násilné útočníky od těch motivovaných incel ideologií, a vylučuje tak například pachatele střelby v Christchurch v roce 2019 nebo útočníka v Bratislavě v roce 2022, neboť jejich manifesty žádné znatelné prvky incel ideologie neobsahovaly. Obecným cílem těchto kritérií je tedy získat co největší počet dat ke zkoumání, ale zároveň zůstat dostatečně relevantní k výzkumné otázce.

Všechny materiály zkoumané v této práci jsou ve své podstatě manifesty, neboť splňují téměř všechny charakteristiky tohoto pojmu. Jsou to materiály, které stejně jako typický manifest obsahují názory a myšlenky svého autora, jsou jím zpřístupněny široké veřejnosti, a skrz toto šíření si dávají za cíl změnit současnou společnost k obrazu svému. Navíc, všechny tyto materiály byly vytvořena autory, kteří následně spáchali násilný trestný čin motivovaný právě myšlenkami v nich obsaženými, čímž podpořili negativní konotace, které si pojem „manifest“ v dnešní době s sebou může nést.

I přes to však v této práci zkoumané materiály nenazývám manifesty, a to z několika důvodů. Zaprvé, pokud budeme pracovat s definicí manifestu (dle Merriam-Webster) jako „psaného dokumentu deklarujícího veřejně záměry, motivy nebo názory jeho autora,“ narazíme na problém v podobě formátu – pouze tři ze sedmi zkoumaných děl byly publikovány v psané formě, zatímco zbytek je v podobě videa. Ačkoliv osobně mám výhrady k zastaralosti takové definice manifestu, obzvláště v této moderní době, redefinice zavedených pojmů není cílem této práce, a tudíž se o ni nebude nadále snažit.

Druhým problémem je fakt, že jen jeden ze sedmi zkoumaných autorů svoje dílo skutečně sám označil jako manifest. Ačkoliv všichni své názory „manifestovali“ veřejně s cílem ovlivnit společnost, zdaleka ne všichni tak prokazatelně činili s vědomím, že to skutečně dělali. Jinými slovy, záměr autorů se může lišit od skutečného efektu jejich děl.

A konečně, na první pohled jsou touto prací zkoumané materiály natolik odlišné, že by bylo jen velmi obtížné obhájit užívání tak historicky zavedeného pojmu jako je „manifest“ pro jejich obecný popis.

Z těchto důvodů a také pro lepší čitelnost používám k označování děl zkoumaných touto prací obecný pojem „materiály.“

Z důvodu již zmíněné rozmanitosti zkoumaných materiálů je nutno poskytnout k nim dostatečný kontext. Každý z autorů spáchal zločin, v jehož důsledku přišlo o život několik nevinných lidí. Až na jednu výjimku všichni útočníci následně sami ukončili svůj život. Pro tuto práci nejsou další detaily těchto aktů důležité, a tudíž se jimi dále nebudu zabývat.

Materiál George Sordiniho má formu online deníku či blogu, který si vedl zhruba rok před spácháním svého zločinu. Ve více než dvaceti datovaných zápisech popisuje primárně svou samotu a frustraci, kterou díky ní prožívá. Na konec svého díla vložil prosbu pro čtenáře, aby ho dále šířili po internetu.

Elliot Rodger před spácháním svého zločinu sdílel dokument o délce 137 stran, ve kterém vypráví svůj životní příběh a podrobně popisuje momenty, které ho postupně donutily stát se násilným utočníkem. Rodgerův materiál je dost možná tím nejstěžejnějším v celém incel hnutí - jeho části jsou citovány dodnes a k jeho odkazu se odvolávají i další autoři obsažení v této práci.

Dokument o rozsahu šesti stran, pojmenován „My Manifesto,“ je dílem Chrise Harper-Mercera. Jediný „autentický manifest“ zkoumaný touto prací obsahuje relativně mnoho rasově motivované nenávisti, a to i ve spojení s incel tématikou (několikrát je vyjádřen obdiv k E. Rodgerovi).

William Atchison sice nevytvořil jeden strukturovaný materiál v tradičním slova smyslu, byl ale dlouhodobě aktivní na mnoha internetových fórech. Sbírkou těch jeho příspěvků, ke kterým byla doložena autenticita, má téměř šedesát stran, a je v ní shrnuto přes osm let jeho internetové aktivity. Témata, ke kterým se vyjadřoval, zahrnují rasu, náboženství, násilí, šikanu, násilné útoky ve školách, ale i ženy a jejich postavení ve společnosti.

Alek Minassian je možná tím nejméně konvenčním zkoumaným autorem. Jeho materiálem je totiž záznam z výslechu, který následoval po jeho zatčení. Ačkoliv se takový formát může zdát nekonvenční, pro tuto práci je

klíčový obsah výsledku. Během něj totiž Minassian vyslýchajícím detektivovi do podrobnosti vysvětluje, co to incel ideologie je, jak fungují fóra, na kterých byl aktivní, a konečně i motivy ke svému činu. Jedná se tak o jedinečné svědectví, které má pro tuto práci mnoho co nabídnout.

Scott Beierle i Jake Davison během svého života nahráli několik videí na své kanály na platformě youtube.com, ve kterých mluví o svých životních zkušenostech a názorech na svět. Davison dokonce používá v názvech několika svých videí pojem „blackpill,“ který je pro incelské myšlení charakteristický (Helm et al. 2022; Baele et al. 2019).

Všechny materiály byly v rámci této práce zkoumané v původním jazyce. Jejich pasáže, které tato práce cituje, byly přeloženy do českého jazyka jejím autorem, přičemž v některých případech byla pro lepší srozumitelnost provedena korektura překladu za pomoci volně dostupného online nástroje ChatGPT.

4. Analýza materiálů

Díky analýze zkoumaných materiálů se mi podařilo identifikovat několik myšlenkových trendů, které jsou mezi autory sdíleny. Následující kapitola tyto trendy popíše a znázorní jejich důležitost pro incelské myšlení.

4.1 Misogynie

Zkoumaní autoři často věnují mnoho prostoru vyjádření svých názorů na ženy a jejich postavení ve společnosti. To je očekávatelné, neboť takový obsah byl jedním z kritérií pro výběr materiálů. Je nutno však podotknout, že toto téma je jimi zkoumáno v zásadě odlišných rozmezích – někteří mu věnují pouze několik slov. Důležité ovšem je, že všechny materiály se věnují tomu, jaký vliv měly ženy na život samotných autorů. Každý z nich totiž vyjadřuje silné pocity osamění.

Sodini vyjadřuje přesvědčení, že žena je zásadní součástí života každého muže:

„Muž potřebuje ženu pro sebedůvěru. Dostává povzbuzení v práci, kariéře, s ostatními muži a všude jinde, když ví, že má někoho, s kým může strávit noc a kdo je také jeho přítelem.“ (Sodini 2009)

Fakt, že sám Sodini nebyl schopen navázat intimní vztah po dobu několika dekád pak dle něj vyústil v to, že se stal „izolovaným“ od vnějšího světa. Jeho samota mu zabraňuje v osobním růstu, plnění snů a obecném žití plnohodnotného života.

U většiny autorů je zřejmý odpor k feministickému hnutí a hodnotám, které v něm vidí. Za předpokladu, že jejich

výroky oddělíme od zjevné misogynie a hanlivých výrazů, která ji často doprovází, autoři vyjadřují skutečnou obavu o špatném směřování společnosti. Dle nich feministické hnutí zašlo příliš daleko, a jeho následkem není pouhé vyrovnání práv mezi dvěma pohlavími, ale morální degradace společnosti způsobená celospolečenským přílišným zdůrazňováním hodnot osobní svobody, která je ženám dostupná (*National Intelligence Council 2021*).

Beierle tento trend jasně vidí v oblasti populární hudby. Mužští interpreti dle něj vytvářejí narativ, v němž jsou muži ochotni odpustit jakékoliv vady, a díky tomu snižují morální standard, dle kterého by se ženy měly chovat.

„Pokud budete určitou skupinu lidí držet na určité úrovni, kolektivně, zejména ženy, často se přizpůsobí a buď se povýší nebo sníží na tu úroveň. Ale pokud vaše úroveň je dělejte si, co chcete, já vám budu pořád líbat zadek, jak od nich očekáváte, že opravdu zareagují?“ (*Beierle 2014i*)

Ženy jsou pak dle něj v kultuře, a zejména v oblasti hudby, prezentovány jako perfektní bytosti, jejichž destruktivní chování nemá následky, neboť společenský narativ říká, že ženy by měly být hrdé na to, kým jsou, a neměly by si nechat sebrat svou hodnotu. To dle Beierleho moderním ženám vštěpuje, že je v pořádku chovat se sobecky, což dále přispívá k morální degradaci.

„Popový svět musí přijmout, (...) že můžete vydávat, co chcete, ale jsou tu následky a chování. Pokud chcete do dnešních žen vštípit nějakou úroveň pokory, podívejte se na hudbu

a písně a texty, které představujete - aroganci, lhostejnost a zradu." (Beierle 2014i)

Beierle tak dochází k názoru, který s ním sdílí většina zkoumaných autorů - současné ženy žijí promiskuitní životy zaměřené pouze na uspokojení krátkodobých potřeb. Díky tomu pak údajně trpí celá společnost, která postupně ztrácí morální hodnoty, ale zejména pak muži, kteří nejsou schopni dosáhnout fyzického ani emocionálního uspokojení ve vztahu s ženou.

Tato situace je nejlépe zobrazena v metafoře „Chad and Stacy,“ která již léta tvoří základ incelského smýšlení. V rámci ní figuruje Stacy jako archetyp moderní ženy. Stacy je popisována především jako atraktivní a populární, a díky jejímu vzhledu po ní touží všichni muži. Stacy si je ovšem vědoma své „hodnoty,“ a proto vyžaduje partnera, který je minimálně stejně hodnotný. Chad je poté právě ten partner. Atraktivní, úspěšný a charismatický, Chad v očích incelů ztělesňuje ryzí maskulinitu, po které ženy (a zejména Stacy) touží. Zatímco v rámci této metafory všechny ženy touží být jako Stacy, a proto odmítají při výběru partnerů snížit své standardy pod úroveň Chada, incelové se od něj distancují. Incelové se často vidí jako intelektuálové, dobří lidé či gentlemani, zatímco Chad je podle nich nevychovaným surovcem, který si pozornost žen nezaslouží, neboť je neumí docenit. (Meier & Sharp 2024)

Tato metafora znázorňuje takzvanou hypergamii, která v kontextu incelství znamená tendenci žen být při výběru partnerů velice vybíravé, a jejich touhu maximalizovat svou volbou zisk ve formě materiálií a společenského postavení. V realitě to pak dle incelů znamená, že v rámci „sexuální ekonomiky“ soupeří většina žen o několik málo procent

nejžádanějších mužů, aniž by věnovaly pozornost jiným mužům.
(*Meier & Sharp 2024*)

Zatímco Beierle vysvětluje toto chování společenským tlakem, jiní autoři vidí podstatu problému v inherentní povaze žen. Davison jejich chování vysvětluje na základě biologické přirozenosti. Dle něj ženy vždy byly při výběru partnerů obzvláště vybíravé, neboť historicky pro ně nesla reprodukce mnohem více nebezpečí než pro muže.

„Mohou zemřít při porodu. Snažit se vychovat dítě a podporovat dítě v divočině, to všechno jsou velmi nebezpečné věci. Musí být vybíravější ohledně toho, s kým mají sex. Takže samozřejmě více dbají na vzhled. Co je vzhled? Není to jediný faktor, ale je to ukazatel genetického zdraví, víte, obecně řečeno.“ (*Davison 2021c*)

Takové přirozené chování pak v kombinaci s moderními technologiemi, které ženám umožňují přístup k násobně většímu množství potenciálních partnerů, ústí v situaci, ve které má velké procento mužů problém najít si partnerku. Nutno podotknout, že navzdory rostoucímu procentu osamělých mužů (*Rovito et al. 2022; Cigna 2020*) v realitě nedochází k prudšímu poklesu natality (*Osterman et al. 2024*). I přes to jsou však incelové přesvědčeni, že se jedná o skutečný problém postihující celou společnost.

Podobně jako Beierle, Atchison uznává, že taková situace je částečně způsobena společenskými tendencemi, ale zároveň zdůrazňuje zkaženou povahu žen. Atchison považuje většinu žen za sobecké, nevděčné, kruté a především hloupé.

Nejvíce svou teorii rozvádí ve svém manifestu Rodger. Dochází k závěru, že pokud si ženy konzistentně za partnery

vybírají hrubé surovce namísto zřejmě nadřazených intelektuálů, jakým je Rodger sám, celé ženské pohlaví musí být vadné.

„Dospěl jsem k závěru, že ženy jsou chybné. Je něco mentálně špatně s tím, jak mají zapojený mozek, jako by se nevyvinuly z animálního myšlení. Nejsou schopny rozumu nebo racionálního myšlení. Jsou jako zvířata, zcela ovládány svými primitivními, zvrácenými emocemi a impulsy. Proto je přitahují barbarští, divocí, zvířecí muži. Jsou samy bestie.“ (Rodger 2014)

Dle Rodgera jsou ženy zcela podřadnými stvořeními, která nemají žádnou hodnotu, a dokud jejich zkaženost není pod kontrolou, brání lidstvu v pokroku a dosažení skutečně civilizovaného stavu, neboť svými volbami partnerů způsobí genetickou degradaci lidské rasy. K podobnému závěru dochází i Beierle, podle nějž moderní „americká děvka“ svojí sobeckou honbou za ukojení krátkodobých potřeb vytváří negativní následky pro následující generace, které z takovýchto vztahů vzniknou. Dá se tento pohled najít i u ostatních Incelů, které jste zkoumal? Tohle by bylo podstatné, protože to velmi jasně vytváří linku k násilí.

4.2 Elliot Rodger jako otec incel revoluce

Rodger sebevědomě identifikuje původ vši nespravedlnosti ve společnosti – sexualitu. Rodger označuje sex za „zdaleka nejzlejší koncept, který existuje,“ neboť množství potěšení, které člověku může přinést, si nikdo nezaslouží, obzvláště pokud toto potěšení je některým odepřeno. Žena je pak dle Rodgera „ultimátním zlem,“ neboť

jsou to právě ženy, které plně kontrolují, kdo k sexu má a nemá přístup. Rodger, který plně věří v neschopnost ženy dělat racionální rozhodnutí, pak dochází k radikálnímu řešení - dle něj je potřeba ženy eliminovat.

V poslední kapitole svého manifestu Rodger popisuje, jak by dle něj vypadal ideální svět. Prvním krokem, který považuje téměř za samozřejmý, je sebrání lidských práv ženám, neboť si je nezaslouží. O výběru jejich partnerů a mají rozhodovat „racionální inteligentní muži.“ Rodgerovým cílem je vytvořit rovnou, civilizovanou společnost, a tudíž je dle něj nutné postavit sexualitu mimo zákon. Argumentuje tím, že pokud potěšení ze sexu nebude mezi muži nerovnoměrně rozděleno, všichni muži si budou rovni. V takovém prostředí se lidské rase časem podaří vyvinout na vyšší, morálně čistou úroveň bytí.

Rodgerova nenávist dochází dokonce tak daleko, že navrhuje systematické vyhlazení celého pohlaví. Ženy by se dle něj měly shromažďovat v koncentračních táborech, kde by měly být vyhladověny.

„Ženy představují vše, co je na tomto světě nespravedlivé, a aby se svět stal spravedlivým místem, musí být všechny vyhlazeny.“ (Rodger 2014)

Přežilo by pouze velmi omezené množství žen, držených v tajných zařízeních nově nastolené vlády, které by byly používány pouze pro reprodukci. Rodger zdůrazňuje, že široká veřejnost by o existenci žen neměla vědět, neboť pouze tak se dá předejít pokušením sexu.

Rodger navrhuje, aby taková společnost vznikla pod vládou absolutně mocného „božského vůdce“ (ideálně jeho samotného), podporovaného „armádou fanaticky loajálních vojáků.“ Rodger si je vědom toho, že jeho představa takovéto

revoluce je extrémně radikální a realisticky nedosažitelná, přinejmenším během jeho vlastního života. Frustraci z neschopnosti dosáhnout svého ideálního společenského uspořádání pak Rodger udává jako jeden z primárních motivátorů pro své násilné činy.

Vliv Rodgerova manifestu je neopíratelný. Jako inspiraci pro své akty ho přímo zmiňují Harper-Mercer a Minassian. Atchison ve svých dílech o Rodgerovi mluví několikrát, a ačkoliv se málokdy jedná o víc než jen kousavé poznámky, jeden ze svých příspěvků, který se zdá být pokusem o vyjádření životní frustrací formou poezie, ukončuje frází „am i just a supreme gentleman (sic)“. Fráze „supreme gentleman,“ kterou Rodger používal ke zdůraznění své nadřazenosti oproti jiným mužům v jeho okolí, je významným Rodgerovým odkazem, neboť je i dnes aktivně používána členy incel komunit (Witt 2020). Rodger ve svém manifestu několikrát zdůrazňuje své přesvědčení, že on je skutečně bezchybným exemplářem lidské rasy (několikrát zachází tak daleko, že se prohlašuje za boha), a díky tomu si zaslouží pozornost a obdiv ostatních, zejména žen. O to nepochopitelnější a krutější se mu pak ostatní zdají, když mu toto vnímané právo je odepřeno.

Podobný sentiment pak vyjadřuje i Minassian. Ten tvrdí, že byl v kontaktu s Rodgerem i Harper-Mercerem, a sám sebe opakovaně označuje za gentlemana. Rodgera pak označuje za „otce zakladatele“ celého incel hnutí, jehož činy položily základní kámen pro vznikající „incel rebelii.“

„23. května, 2014 (...) si pamatuji, že to byl velmi významný den. (...) To bylo, když se Elliot Rodger rozhodl v podstatě rozpoutat povstání -

řekněme povstání bet - proti Chadům a Staceyím."

(Toronto Police Service 2018)

Prvek povstání či rebelie je samozřejmě jasně viditelný u Rodgera, ale odkazují se k němu právě i Harper-Mercer, který Rodgera nazývá bohem a sebe prohlašuje mučedníkem, a Minassian. Ten vidí incely jako rozsáhlou mezinárodní komunitu, která se už nehodlá nadále nechat společností utlačovat. Mluví o plánování koordinovaných útoků, během kterých by utlačování incelové otřáslí základy společnosti. Jejich cílem by byla eliminace každého „Chada“ a „jakékoli Stacey, která si nepřeje dát svou lásku a náklonnost incelům.“ Zbytek „normálních“ lidí by pak dle Minassiana měl být podroben incelům tak, aby pochopili jejich nadřazenost. Jeho vlastní útok tak měl být prvním z mnoha, které by nastolily nový světový řád.

Stojí za to podotknout, že Minassian je jediným ze zkoumaných autorů, který se sám za incela považuje. Davison pak slovo „incel“ používá, a tudíž si je pravděpodobně vědom jeho významu, ale nikdy se za něj sám neoznačuje. A ačkoliv Rodger několikrát prohlašuje, že žije život v celibátu, žádný jiný zkoumaný autor slovo „incel“ nikdy nepoužil. Je tedy možné, že ačkoliv společnost a vědecká komunita tyto autory za incely označuje, oni samotní si existence incelského hnutí nemuseli být vůbec vědomi.

4.3 Rasismus a rasové míšení

Zkoumaní autoři věnují značné množství prostoru rasové tematice. Je nutné podotknout, že všichni zkoumaní autoři byli buď běloši, nebo se za ně považovali. Rodgerova matka sice pochází z Malajsie, ale jeho otec je rodilý Brit, a sám

Rodger o sobě mluví jako o „potomku britské aristokracie.“ Jeho smíšené kulturní dědictví je pro Rodgera zvláštním tématem – na jednu stranu se často cítí méněcenný oproti jeho „plně bílým“ vrstevníkům, na druhou stranu zdůrazňuje nadřazenost své bílé krve nad černochoy a asiaty, se kterými přichází do styku.

„Jak může méněcenný, ošklivý černochoch získat bílou dívku, a ne já? Jsem krásný a jsem napůl běloch. Pocházím z britské aristokracie. On pochází z otroků. Já si to zasloužím víc.“

(Rodger 2014)

Rodger vidí bílé ženy jako krásné objekty, které nesmí být pošpiněny muži „podřadných“ ras. Tento narativ je sdílen mezi několika zkoumanými autory. Beierle, který se nijak neostýchá vyjádřit svůj názor, že černoši a asiaté jsou podřadnou rasou, věnuje jedno ze svých videí *(Beierle 2014e)* právě tématu míchání ras. Vztah bílého muže a ženy jiné rasy Beierle přirovnává ke vztahu pána a domácího mazlíčka, ve kterém muž zůstává jen proto, že není schopen získat vhodnější partnerku. Vztah černochoha a bělošky je ovšem dle Beierleho zásadně jiný. Tvrdí, že černoši stále myslí jako „druhořadí občané,“ a když si začínají vztah s bílou ženou, je to primárně kvůli zvýšení společenského statusu a zlepšení vlastního sebevědomí. Ve výsledku Beierle vyjadřuje k takovým černochochům pochopení, neboť velká část černošek je dle něj „odporná.“ Bělošky v takovémto smíšeném vztahu pak Beierle automaticky považuje za „děvky“ nebo za psychicky nemocné. Takové ženy dle Beierleho zrazují svou krev, a dopomáhají tak k „dezintegraci etnické hegemonie,“ což s sebou má nést destruktivní následky.

Sodini nezachází tak daleko, aby mluvil o zradě své rasy, ale pouze komentuje to, co sám vnímá jako jeden z důvodů, proč u žen nemá úspěch. Dle něj bělošky, obzvláště mladé studentky, preferují jako partnery černochoy, kteří tak mají možnost si volně vybírat mezi těmi „nejlepšími“ partnerkami, a pouze ty zbývající ženy jsou k dispozici normálním, bílým mužům, jako je Sodini.

Harper-Mercer jak pak tím ze zkoumaných autorů, u kterého je rasismus nejvíce patrný. Ve svém krátkém manifestu věnuje značný prostor kapitole nazvané „Černošství a jeho dopady na muže,“ ve které popisuje svou nenávist k černochoům. Harper-Mercer uznává, že sám je ze čtyřiceti procent černocho, dle jeho vlastních slov však jeho černošství pochází pouze od žen.

„(...) naštěstí moje částečné černošství nepochází od muže. Kdyby ano, můj mozek by byl usmažený. Černý muž je ten pošetilý. Černé ženy nejsou na vině, jsou bezmocnými oběťmi intrik černých mužů.“ (*Harper-Mercer 2015*)

Harper-Mercer tvrdí, že není rasistou, ale pouze nenávidí černošské muže. Označuje je za „nejprohnanější stvoření na planetě,“ která jsou posedlé pouze sexem a násilím, a navrhuje jejich kastraci nebo úplnou eliminaci. Vlastní samotu pak vysvětluje tím, že ženy o něj neměly zájem, a místo toho toužily právě po černoších.

4.4 Politická příslušnost

Ze všech autorů, kteří jsou v rámci této práce zkoumání, je Scott Beierle tím, který nejaktivněji používá fráze a termíny z moderního politického diskurzu. Několikrát se

vyhrazuje proti liberálům, ostře se staví proti imigraci a otevřeně kritizuje tehdejšího prezidenta Obamu. Je tedy možné s jistotou říct, že v rámci amerického politického systému byl Beierle spíše na pravé, republikánské straně politického spektra.

Atchison pak projevuje silné antipatie ke všem stranám politického spektra a nešetří kritikou k liberálům i krajní pravici. Harper-Mercer také udává jako motivaci pro své činy příslušnost k blíže nespecifikované formě démonického náboženství, a své činy věnuje Satanovi.

5. Incelský ideologický rámec

Díky zkoumání materiálů v této práci je nyní možné vytvořit obecný ideologický rámec incelského myšlení. Tento rámec je ovlivněn primárně myšlenkami obsaženými ve zkoumaných materiálech, a snaží se nepřihlížet k jiným, volně rozšířeným konceptualizacím incel ideologie.

Základní myšlenkou incel ideologie je konceptualizace sexu jako komodity, která je zásadní pro vedení důstojného, uspokojivého života. Incelové jsou přesvědčeni, že kontrolu nad touto komoditou mají výhradně ženy, které ji distribuují nespravedlivě.

Na tomto základu pak stojí tři myšlenkové pilíře, které jsou pro incel ideologii charakteristické:

5.1 Anti-egalitarismus

Incilové zásadně odmítají koncept rovnostářství. Dle nich současná společnost zřejmě odlišuje skupiny lidí s vyšší či nižší hodnotou, a podle ní rozděluje přístup k sexu. Tuto hodnotu společnost určuje primárně na základě vzhledu a popularity, kdy pouze ti nejatraktivnější jsou skutečně svobodní ve výběru sexuálních partnerů.

Takové společenské vnímání je ovšem dle incelů zásadně špatně, neboť ve skutečnosti jsou skutečně nejhodnotnějšími jedinci oni samotní. Svou nadřazenost nejčastěji odůvodňují na základě principu rasy a přínosu společnosti.

Incilové vnímají rasu jako jeden ze základních atributů, podle kterých lze určit postavení člověka ve společnosti. Převládá mezi nimi názor, že skutečnou nadřazenou rasu tvoří běloši, a všechny ostatní jsou nějakým

způsobem podřadné. Rasa bývá mezi incely často používána jako argument pro podporu jejich vnímání světa. Běloši tak odůvodňují svou nadřazenost, a zdůrazňují tak společenskou nespravedlnost v případech, kdy muži jiných ras mají na rozdíl od nich úspěch u žen. To ovšem neznámá, že incely se stávají výhradně běloši - incelové jiných ras se oproti nim mohou cítit méněcenně, což vidí jako další příčinu jejich osamocení.

V rámci jedné ideologie tak vznikají dvě zdánlivě protichůdné myšlenky - podle bělochů je společnost nespravedlivá, protože nerespektuje jejich nadřazenost, zatímco podle ostatních je společnost nespravedlivá, protože bělošskou nadřazenost respektuje. Postoj k rasové otázce se tak může mezi jedinci lišit, pro všechny však zůstane důležitým aspektem pro určování hodnoty člověka.

Incelové často pohlížejí na zbytek společnosti jako na podřadný, neboť sami sebe považují za vysoce inteligentní jedince, kteří jsou nedocení zbytkem populace. Jejich potenciální přínos pro společnost ve vědeckých či uměleckých oborech je tak značně omezen, neboť jim společnost zabraňuje předat své geny dalším generacím. Za obzvlášť podřadné pak incelové považují surovce archetypu „Chad,“ jejichž popularita mezi ženami je projevem chyb na straně společnosti, žen, nebo obojího.

Na základě těchto principů pak incelové docházejí k názoru, že jakožto nadřazení jedinci mají na sex nejen pouze nárok, ale dokonce právo. Odpírání přístupu ke komoditě sexu ze strany žen, které ho navíc zpřístupňují méně vhodným, incelové považují za nespravedlnost nejen jak vůči sobě, tak i vůči společnosti jako takové. Vyřazením incelů ze sexuálního trhu totiž tratí budoucí generace, protože tak

přichází o cenný genetický materiál potřebný pro zdravý rozvoj společnosti.

Tuto situaci incelové chtějí řešit omezením lidských svobod určitých skupin obyvatelstva. Nejčastěji se jedná o omezení svobody reprodukce pro ženy a podřadné muže, a naopak o povinnou reprodukci vybraných žen s incely.

5.2 Antifeminismus a misogynie

Negativní sentiment vůči celému ženskému pohlaví je pro incely možná tím nejtypičtějším prvkem. Často pramení ze sexuální frustrace, a často se vyvíjí v plnohodnotnou nenávist vůči celému ženskému pohlaví a v přesvědčení, že ženy musí být nedokonalými, podřadnými, nebo přímo zlými bytostmi. Na základě tohoto sentimentu pak incelové chtějí změnit postavení žen ve společnosti. Nejčastěji volají po omezení osobních svobod pro ženy, zejména svobody výběru partnera. V obzvláště radikálních případech jsou však schopni dojít tak daleko, jako je například otroctví či systematické vyhlazování. Takové extrémní představy pramení z misogynie tak hluboké, že ženy nejsou vnímány jako lidské bytosti.

Ne všichni incelové ovšem sdílejí takto radikální myšlenky. Někteří umírněnější incelové vyjadřují pouze nespokojenost se stavem společnosti. Dle nich zašlo feministické hnutí příliš daleko, a dnešním ženám jsou vštěpovány hodnoty, které jsou dle incelů pro společnost nezdravé. Univerzální pravda incelů, tedy že incelové jsou ženami nespravedlivě přehlíženi, tak lze vysvětlit více způsoby. Ano, může jít o jakési vrozené zlo, neschopnost dělat logická rozhodnutí nebo jiné biologické defekty, které

ženám otevřeně misogynní incelové přisuzují. Důvodem ale může být i degradace společnosti, která postupným přijímáním liberálních, progresivních hodnot vytvořila prostředí, ve kterém jsou muži v rámci sexuální ekonomiky značně znevýhodněni, zejména pokud nedokážou splnit stále se zvyšující požadavky žen.

Ve výsledku je tedy zřejmé, že v rámci incelského myšlení existují alespoň dva proudy. Umírněnější skupina, která je svým postojem ke společenskému vývoji srovnatelná s křesťanskými konzervativci, touží po změně společenských norem ve prospěch tradičních hodnot. Díky tomu by ženy při výběru partnerů nebyly motivovány krátkodobým uspokojením a jinými povrchními, materialistickými potřebami, ale soustředily by se na ty jedince, kteří pro ně jsou skutečně nejlepší - na ty, kteří dnes patří mezi incely. Z autorů zkoumaných v této práci do této umírněné skupiny řadím především Beierleho a Davisona.

Druhá, radikálnější skupina, chce přímo omezit osobní práva a svobody žen. Díky takovýmto změnám by ženy měly povinnost při výběru partnerů upřednostnit incely - jinak by jim totiž mohla hrozit perzekuce. Takový záměr vyjadřují zejména Rodger a Minassian.

Na základě tohoto rozdělení musím usoudit, že incel ideologie není inherentně misogynní, a to navzdory faktu, že právě misogynie bývá často uváděna jako její primární deskriptor. Za důležitější prvek považuji antifeminismus, neboť jakákoliv misogynie musí být založena právě na odporu k feministickým principům. Jinak řečeno, všechna misogynie je antifeministická, ale ne všechen antifeminismus musí být misogynní.

5.3 Revoluční tendence

Incelové, obzvláště ti radikální, jsou si velmi dobře vědomi faktu, že jejich názory nejsou sdíleny většinou společnosti, a proto by bylo velice obtížné prosadit své cíle za pomoci ustanovených demokratických procesů a institucí. Proto se upínají na myšlenku jakési revoluce, také nazývané „incel rebelií“ či „povstáním bet“, která jim pomůže nastolit nový řád.

Pomsta je zde důležitým prvkem - tato revoluce má být stejným dílem o nastolení spravedlivé společnosti i o vykonání pomsty na těch, kteří se vůči incelům dopustili křivd. Proto je koncept incel rebelie hluboce spjat s násilím, obzvláště na ženách.

Snaha rozpoutat revoluci byla pravděpodobným motivem několika zkoumaných autorů ke spáchání jejich činů. Jejich násilí mělo, kromě vykonání již zmíněné pomsty, dokázat společnosti, že incelové se odmítají nechat nadále utlačovat a jsou ochotni bojovat za svá práva a šanci na důstojný život. V ideálním případě by jejich čin zburcoval jiné, stejně smýšlející jedince, k vlastním aktům násilné vzpoury vůči společnosti. Nelze upřít, že v některých případech k takovému efektu skutečně došlo - ačkoliv nejspíše v mnohem menším měřítku, než by si původní útočník přál.

Stojí za to podotknout, že komunita incelů je mezinárodního charakteru. Jsou proto přesvědčeni, že ve většině zemí světa, přinejmenším toho západního, se najdou jedinci, kteří by sympatizovali s jejich myšlenkami a případně je podpořili vlastními činy.

Za předpokladu, že by k revoluci skutečně došlo, mají incelové jasný cíl. Chtějí získat dostatečně moci, ať už

politické, armádní, či jiné, která by jim dovolila vynutit si od společnosti to, co jim dosud bylo odpíráno - respekt, společenský status, a především sex.

Pokud bychom se na celý koncept této revoluce podívali více idealisticky, je v něm možné vidět jakýsi chrabrý boj za záchranu lidstva. Utlačovaní incelové, kteří jsou přesvědčeni, že jsou budoucností lidské rasy, cítí povinnost předat svůj cenný genetický materiál dalším generacím. Z jejich pohledu je ospravedlnitelné páchat násilné činy, pokud to znamená, že jimi pomáhají nastolit lepší svět. V takovém případě jsou pak ochotni za tento cíl položit vlastní život, zejména trpí představou, že společnost se je aktivně snaží eliminovat, a proto jim zbývá omezený čas.

Tento narativ však považuji za značně nerealistický. Takto idealistická interpretace incelských myšlenek sice je možná, ale ze zkoumaných materiálů jasně vyplývá, že jejich autoři konali na základě jiných, již zmíněných motivů.

6. Porovnání s krajní pravicí

Jak už bylo zmíněno v kapitole o krajní pravici, tato práce pracuje s dvěma konceptualizacemi tohoto pojmu. První vyplývá z rozsáhlé práce Case Muddeho v tomto oboru, který dochází k názoru, že nejmenším společným jmenovatelem pro všechna krajně pravicová uskupení je kombinace nativismu a autoritářství. (*Mudde 2007, 22; Nociar 2016*) Druhá koncepce pak vychází z práce Cynthie Miller-Idriss, která krajní pravici rozpoznává dle čtyřech charakteristických rysů.

Tato kapitola primárně pracuje s incel ideologií takovou, jak byla popsána v předchozí kapitole. Zároveň dává přednost postojům radikálního křídla incelů, neboť jsem přesvědčen, že se jedná o výraznější a typičtější část incel komunity.

6.1 Krajní pravice dle Case Muddeho

Je obtížné určit, zda je incel ideologie nativistická. Pokud se totiž budeme držet Muddeho pochopení nativismu jako kombinace xenofobie a nacionalismu (*Mudde 2007, 22*), zjistíme, že takové prvky jsou často v kontrastu s jinými, nekompatibilními myšlenkami. V případě nacionalismu je zřejmé, že incelové zauímají vůči konceptu národa přinejmenším nezaujatý postoj.

Nejen že otázka národnosti není součástí incel ideologie, samotní autoři ve zkoumaných materiálech nijak nevyjadřují pocit sounáležitosti se svým národem či domovským státem. V kontrastu s touto zdánlivou apatií však stojí důraz incelské ideologie na péči o další generace. Ačkoliv není zřejmé, zda tato potřeba pramení ze skutečné

obavy o budoucnosti společnosti, nebo slouží pouze jako prostředek pro dosažení incelských cílů, stále se jedná o jednu ze stěžejních myšlenek celé ideologie.

Ačkoliv incelové projevují rasistické tendence, při kterých vyzdvihují bílou rasu nad všechny ostatní, neprojevují se svou rasou takovou soudržností, abychom mohli mluvit o chápání národa jako barvy kůže. Rasa je často využívána spíše jako negativní deskriptor domnělých nepřátel. O své nadřazenosti jsou pak přesvědčeni i v případě, že jejich pokrevní dědictví je smíšené (*Rodger 2014, Harper-Mercer 2015*)

S ohledem na zkoumané materiály jsem přesvědčen, že incelové mají jakýsi smysl pro komunitu. Součástí této komunity se ovšem člověk nestává narozením, tak jak je to v případě komunit národních nebo etnických, ale specifickou životní zkušeností. Je tedy možné, že tito muži se cítí být součástí jakési mezinárodní komunity incelů, která slouží jako systém opory v moment, kdy se cítí být zavrženi jinými komunitami. Zároveň ovšem pochybuji o tom, že takovou skupinu jedinců, roztroušených po celém světě, komunikujících často anonymně a v rozdílných jazycích, lze označit za národ.

Klasifikace incel ideologie za xenofobní má podobný problém. Incelové totiž nepopíratelně vyjadřují předsudky, nenávisť, a obecný negativní sentiment vůči konkrétní skupině společnosti na základě neopodstatněných, subjektivních podnětů. Touto skupinou jsou ale ženy, které by v jiných případech byly samozřejmou součástí jakékoliv společnosti. Pro incely jsou však ženy přinejmenším stejně cizí skupinou, jako příslušníci jiných ras či náboženství. Nabízí se tedy otázka - je možné odpor k celému pohlaví klasifikovat jako xenofobii?

Pokud ano, dá se pak říci, že incel ideologie je s xenofobií hluboce spjatá. Antifeminismus ústící v potřebu omezit práva žen, bez ohledu na to, v jaké míře, je zde extrémně prominentní, a jedná se o jeden ze základních pilířů celé ideologie. Nabízí se srovnání nacismem či neonacismem, pro něž je podobně typický důraz na antisemitismus. (Nociar 2016)

Problematická je i otázka klasifikace incelského rasismu jako formy xenofobie. Jakkoliv zásadní totiž může vnímání rasy pro incelský pohled na svět, jsem přesvědčen o tom, že tento pohled není ve své podstatě xenofobní. Incelové se vždy považují za nadřazené vůči všem ostatním. Odpor k jiným rasám není nikdy založen na strachu z neznámého či cizího, ale pramení z egoistického opovržení všemi ostatními. I v případech, kdy jedince jiných ras vnímají jako hrozbu pro svůj úspěch na sexuálním trhu, nepřestávají být přesvědčeni o jejich podřadném statusu. Útlak, jehož se incelové cítí obětí, tak v tomto případě nepřisuzují zlému úmyslu jiné rasy, nýbrž současným společenským hodnotám a samozřejmě ženám.

Druhý pilíř Muddeho definice krajní pravice, autoritářství, je pak definované jako „všeobecná dispozice k oslavování, podřízenosti a nekritičnosti vůči autoritativním postavám vlastní skupiny a zaujetí postojů trestajících představitele vnějších skupin ve jméně nějaké morální autority“ (Adorno et al. 1969, 228; Mudde 2007, 22). Zde však incel ideologie také čelí zásadním problémům.

Je zřejmé, že incelové skutečně zaujímají postoje, v rámci kterých chtějí trestat jiné skupiny, zejména ženy, ve jménu spravedlnosti, pomsty, a případně i povinnosti vůči budoucím generacím. Takové tendence opakovaně zaznívají ve

zkoumaných materiálech, a pravděpodobně sloužily jako motivace jejich autorů pro jejich násilné činy. Autoritářské tendence jsou podtrženy i výraznou přítomností anti-egalitarismu, na jehož základě incelové odůvodňují, proč by právě oni měli být v rámci společnosti ve vůdčí roli.

Objevuje se však zásadní nesoulad s první částí definice autoritářství - v rámci incel ideologie totiž neexistují vůdci, kteří by byli její její skutečnou autoritou. Je ovšem patrné, že jeden incel dosáhl daleko většího vlivu na celé myšlenkové hnutí než kdokoliv jiný - Elliot Rodger. Jak už bylo v této práci zmíněno, Rodger plní v rámci incelství roli jakéhosi duchovního otce, k jehož odkazu se hlásí jak zkoumaní autoři, tak i vysoký počet incelů v současném světě. (*Witt 2020*)

Je zřejmé, že Muddeho koncepce krajní pravice není primárně určena pro takové skupiny, jako jsou incelové. Mudde totiž svou koncepci vytvořil především pro politické strany a jiná hnutí, která se snaží prosazovat krajně pravicové ideály v aktivní politické sféře (*Mudde 2007*), což není v souladu s neorganizovanou, anonymní a protisystémovou povahou incelů.

I přes to je však viditelné, že i podle Muddeho definice by incelové součástí krajní pravice mohli být. Prvky nativismu i autoritářství jsou v rámci incel ideologie zřetelné, a pokud by došlo k přehodnocení či rozšíření definic několika pojmů, většina neshod a pochybností by vymizela. Při současných podmínkách ovšem incel ideologii jako krajně pravicovou dle Muddeho klasifikovat s naprostou jistotou nelze - výjimek a nesrovnalostí je příliš.

6.2 Krajní pravice dle Cynthia Miller-Idriss

Na rozdíl od Muddeho, Cynthia Miller-Idriss svou koncepci krajní pravice formuje s důrazem na aplikovatelnost kritérií pro reálné, aktivní politické subjekty, které ale svou agendu mohou plnit i jinak než snahou o získání mandátů v rámci demokratického systému. To znamená, že její definice se dá použít pro i popis různých undergroundových hnutí a ideologií, které mají reálné incelské komunitě mnohem blíže než politické strany.

Prvním kritériem, které Miller-Idriss pro svou klasifikaci určuje, je podpora antidemokratických a protivládních praktik a ideálů (*Miller-Idriss 2020, 4*). Takových prvků lze v rámci incel ideologie najít hned několik. Je zřejmé že incelové si dávají za cíl omezit osobní svobody. V případě žen chtějí zasáhnout přinejmenším do reprodukčních práv a svobod, v radikálnějších případech vyjadřují záměr omezit jejich svobodu pohybu a právo na důstojný život.

Pro zlepšení vlastního postavení v rámci společnosti a sexuálního trhu chtějí incelové logicky zhoršit postavení jiných mužů, které shledávají jako podřadné. Zejména vůči mužům archetypu „Chad“ chovají incelové zášť, která se projevuje v touze omezit jim možnost reprodukce a vytvořit z nich skupinu utlačovanou podobným způsobem, jako se v současnosti cítí být utlačováni samotní incelové.

Incelové také vyjadřují odpor vůči způsobu, jakým je v současnosti rozdělena politická moc ve společnosti. Jsou přesvědčeni, že společnost by se měla podříditi jejich vlastní, očividné nadřazenosti. V rozporu s demokratickými standardy tak chtějí jako vládnoucí skupinu dosadit sami sebe. Z této pozice moci pak chtějí změnit společnost

k obrazu svému, což zahrnuje již zmíněné zásahy do práv a svobod určitých skupin obyvatelstva. Opět se tedy ukazuje, že incelové projevují silné autoritářské tendence.

Miller-Idriss zmiňuje tendenci krajní pravice podlamovat demokratické principy na celosvětové úrovni, a to za pomoci nekalých praktik, do nichž zahrnuje mimo jiné i násilné útoky (*Miller-Idriss 2020, 5*). Takové chování je v rámci incel ideologie zřejmé, neboť záměr rozpoutání „incel rebelie“ koordinovanými útoky na celou společnost je jedním z jejích základních principů.

Druhým charakteristickým prvkem krajní pravice jsou dle Miller-Idriss myšlenky, které vylučují určité skupiny obyvatelstva ze společnosti, a to na základě rasy, národnosti, sexuality, pohlaví či náboženství. Důležitým prvkem je také dehumanizace, díky níž krajní pravice odůvodňuje svou nadřazenost. Skupiny, které jsou vnímány jako podřadné, jsou označovány pejorativně, a v rámci rétoriky ideologie je jim upíráno lidství. Takový narativ pak ospravedlňuje kroky, které stoupenci ideologie proti těmto skupinám podnikají - diskriminace, upírání práv, či přímo násilí. (*Miller-Idriss 2020, 6*)

V rámci incel ideologie je pak zřejmé, že k takové dehumanizaci dochází v rozsáhlé míře. Incelové, kteří sami sebe považují za nadřazené vůči všem ostatním, používají několik metafor, které jim pomáhají distancovat se od zbytku společnosti. Podobně jako jiná krajně pravicová hnutí, která používají k označování menšin termíny jako škůdci, havěť či hadi (*Miller-Idriss 2020, 7*), incelové využívají označení „Chad,“ „Stacy,“ či děvka. Možná nejlepším příkladem pro takové chování je prevalence označení „female,“ tedy samice, pro ženu. (*Meier & Sharp, 2024*) Incelové tak implikují, že

ženy nejsou civilizovaná stvoření, nýbrž patří spíše mezi zvířata.

Na přesvědčení, že ženy se zásadně liší od mužů, a to buď ve formě vrozené zlé povahy, přirozeně nízké inteligence či slabomyslné tendenci přílišně podléhat pokušení pak stojí celý základ incelského myšlení, a je jím vysvětlován kolaps sexuálního trhu tak, jako bylo popsáno v předchozí kapitole. Dá se tedy říci, že vylučující myšlenky stojí v samotném jádru incel ideologie, a pokud by z něj byly vyjmuty, celý ideologický rámec by přestal dávat smysl.

Dalším charakteristickým prvkem krajní pravice je dle Miller-Idriss přesvědčení, že čelí hrozbě ohrožující její samotnou existenci. Obvykle se jedná o nebezpečí demografické změny, která má eliminovat rasu, národ či kulturu. Tato změna může být výsledkem organického vývoje společnosti, nebo i záměrnou snahou nepřátelské skupiny. Nejčastěji je v krajně pravicových kruzích takováto existenční hrozba reprezentována přílivem cizích aktérů do společnosti, a to ve formě migrantů jiných národností, etnicit či náboženství. Takováto hrozba pak vyvolává potřebu se bránit vůči nežádoucí změně společenských hodnot, demografie, a v některých případech i vůči přímým útokům. *(Miller-Idriss 2020, 9)*

Nejprominentnějšími hrozbami jsou v krajně pravicových kruzích, a zejména mezi bílými supremacisty, teorie „velkého nahrazení,“ bílé genocidy a „Eurabie.“ Tyto teorie tvrdí, že bílá rasa bude buď postupně zředěna křížením s jinými rasami, anebo přímo záměrně vyhlazena. V rámci těchto narativů figurují bílí supremacisté jako oběti, které jsou nuceny se bránit oproti agresorům zvenčí. *(Miller-Idriss 2020, 9)*

Takový narativ v rámci incel ideologie silně rezonuje. Podobně jako bílí supremacisté se incelové obávají jakési dystopické budoucnosti, která by mohla přijít, pokud budou budoucí generace dětí počaty podřadným genetickým materiálem. Na rozdíl od bílých supremacistů, kteří se obávají postupného zániku své vlastní bílé rasy a jejího nahrazení podřadnou míšenou krví, se však incelové tolik nezaměřují na rasový aspekt. Místo toho vyjadřují obavu o omezení kapacity pro růst lidstva, pokud jim společnost odmítne dovolit předat svůj cenný genetický materiál. Pouze oni, jakožto výjimeční jedinci, totiž mohou dopomoci odvrátit degradaci společnosti. Zatímco bílí supremacisté se tedy zaměřují na záchranu své vlastní komunity, incelové potřebují zachránit úzkou skupinu jedinců, aby mohli spasit celou společnost.

Tato potřeba zachránit svět pak přerůstá v poslední z rysů krajní pravice - apokalyptické představy. Miller-Idriss tvrdí, že krajně pravicoví aktéři jsou přesvědčeni, že hrozba vůči jejich komunitě se nejen blíží, ale aktivně probíhá, a jediným efektivním způsobem obrany je přejít v protiútok. Nejčastěji se v rámci krajní pravice jedná o protiútok ve formě jakési rasové války, ve které bílá rasa zvítězí, eliminuje ostatní nežádoucí rasy, a konečně nastolí nový světový řád, ve kterém bude moci žít harmonický, plnohodnotný život. (Miller-Idriss 2020, 13)

Tuto válku se pak krajně pravicové extrémistické skupiny snaží vyvolat násilnými incidenty, které mají za úkol buď vyburcovat spojence k boji proti nevyhnutelné hrozbě, nebo vyprovokovat nepřítel k otevřenému aktu nepřátelství, který světu ukáže jeho pravou povahu. V obou případech je ale požadovaným výsledkem eskalace napětí

a vypuknutí otevřeného násilného konfliktu, v rámci kterého krajně pravicové ideály zvítězí.

Podobné tendence jsou jasně identifikovatelné mezi incely. Incelové touží po vypuknutí násilného konfliktu, během kterého se budou moci pomstít všem, kteří je doposud utlačovali, tedy především ženám. Tento konflikt musí být násilný, poněvadž to je jediný způsob, jak by incelové kdy mohli dosáhnout své ideální společnosti, ve které patří mezi vládnoucí skupinu, a ve které mají absolutní kontrolu nad sexuální ekonomikou.

Stejně jako krajně pravicoví extremisté, radikální incelové konají násilné útoky, jejichž cílem je inspirovat dostatek sympatizujících jedinců, aby mohla být zažehnuta skutečné incel rebelie. Na rozdíl od bílých supremacistů však nepřátele netvoří jiné rasy, ale společnost jako taková a ti, kteří jsou ochotni bránit její současné hodnoty.

Ve výsledku lze tedy konstatovat, že dle Miller-Idriss incel ideologii lze kategorizovat jako krajně pravicovou. Všechny čtyři charakteristické rysy jsou sdíleny jak mezi incely, tak mezi jinými krajně pravicovými aktéry.

6.3 Získané poznatky

Během této kapitoly postupně vyplynulo na povrch, že Muddeho koncepce krajní pravice je s incel ideologií značně nekompatibilní. Neorganizovaný, anonymní a sporadický charakter incelských hnutí značí, že incel ideologie ještě nezvládla proniknout do skutečného mainstreamu politického světa tak, jak to za poslední desetiletí zvládlo značné množství krajně pravicových hnutí (*Bichay 2023; Völker*

& Saldivia Gonzatti 2024), na jejichž základě Mudde svou koncepci staví.

I přes to se však mezi nimi našlo překvapivě vysoké množství podobností, neboť incel ideologie ve výsledku vykazuje značné množství nativistických a autoritářských prvků. V místech, kde se od Muddeho definice vzdaluje, tak činí právě kvůli nesrovnalostem v pojmech a koncepcích. Za předpokladu, že by z incel ideologie s postupem času vznikly reálné politické subjekty, které by nabídly ke zkoumání skutečné ideologické proklamace, manifesta, a případně i volební programy, je dost možné, že by Muddeho definici odpovídaly.

Z hlediska Miller-Idriss však incel ideologii za krajně pravicovou považovat lze, neboť splňuje podmínky v dostatečné míře.

Z této kapitoly ale vyplynuly i odlišnosti mezi incel ideologií a zbytkem krajní pravice. Nejzásadnějším rozdílem je značně nižší význam rasy pro incelský pohled na svět, a to i přes to, že stále obsahuje rasistické prvky. Rasismus pouze není klíčovou otázkou, kterou se incelové zabývají. Roli rasy v rámci incel ideologie přejímá pohlaví, neboť právě antifeminismus zůstává nejcharakterističtějším prvkem celého myšlenkového rámce.

Konečně, s ohledem na tyto poznatky si myslím, že incel ideologie je součástí krajně pravicové ideologické rodiny. Zároveň jsem toho názoru, že je natolik unikátní, aby nebyla zařazována pod jiné kategorie v rámci krajní pravice.

7. Debata

Během zkoumání incel idologie v rámci této práce vyvstalo několik zajímavých otázek, nad kterými se stojí za to pozastavit.

Myslím si, že proces přijetí incelských myšenek jedincem stojí za další zkoumání, neboť se ve své podstatě zásadně vymyká standardu. Anti-islamismus, anti-semitismus, bílý supremacismus a jiné formy krajně pravicových postojů může člověk zaujmout i v případě, že nikdy s nepřátelskou skupinou nepřišel do kontaktu. Na základě zkoumaných materiálů jsem ale přesvědčen, že v životě každého incela se musela udát určitá událost, která v daném jedinci incelské tendence probudila. Pokud jsou incelové definováni zavržením ženami, nemůže se jedinec stát incelem, aniž by byl zavržen ženou, ačkoliv takové zavržení může být pro každého incela značně odlišnou zkušeností. To může mít vliv i na šíření incel ideologie, neboť incelové ze své podstaty nemohou své názory přenášet na své potomky. Teoreticky by tak neměla být možná indoktrinace od malého věku jako třeba v případě rasismu, který může být generačně šířen od rodiče k dítěti (*Duriez & Soenens, 2009*).

Zajímavý je také fenomén Elliota Rodgera. Rodger se totiž po své smrti stal zdaleka tou nejprominentnější figurou celého incelského hnutí, a díky svému relativně obsáhlému manifestu pomohl definovat incelské myšlenky jak v této práci, tak v incelském prostoru samotném. Fascinující ovšem je, že Rodger měl velmi daleko do archetypu charismatického vůdce, díky jejichž osobnosti politická hnutí obvykle získávají podporu. To není pouze můj osobní soud Rodgerova charakteru jako člověka - neschopnost vytvořit si a udržet

sociální vazby je jedním z opakujících se témat jeho manifestu, nad kterým sám autor opakovaně vyjadřuje frustraci. Jeho manifest je také fascinující. Jedná se totiž o velmi detailní převyprávění Rodgerova života, které se sice zaměřuje na Rodgerovy zkušenosti, frustrace a křivdy, ale zároveň obsahuje množství zdánlivě zbytečných informací, a to i v rámci vyprávěného příběhu. Je možné, že právě tento formát umožnil incelům snáze se s Rodgerem identifikovat a lépe s ním sympatizovat. Stálo by za to prozkoumat, jaký sentiment v incel komunitě panuje vůči Rodgerovi jako osobě - je možné, že tito jedinci nacházejí ve svém vyvrhelství formu bratrství.

Zajímavým problémem je dle mého názoru i kategorizace incelství v rámci krajní pravice. Stálo by za to ověřit podobným způsobem, zda ostatní hnutí v rámci tzv. manoféry také pod krajní pravici spadají. Minimálně svým důrazem na nerovnost pohlaví se totiž incelové zásadně liší od mainstreamových krajně pravicových směrů.

Nepochybně bude v blízké budoucnosti zajímavé pozorovat vývoj incelské scény. Je možné, že se incelům podaří reformovat z undergroundového hnutí na prominentního hráče v politickém prostoru po vzoru jiných krajně pravicových hnutí (*Bichay 2023; Völker & Saldivia Gonzatti 2024*). Myslím si však, že aby se jim to podařilo, budou incelové muset projít zásadní reformou a „zakořenit,“ čili odvrátit se od svého anonymního, mezinárodního charakteru a místo toho spojit svou ideologii s otázkami lokálního charakteru.

Závěr

Věřím, že tato práce dopomohla lepšímu pochopení myšlenek incelů. Pomocí důkladné analýzy materiálů zanechaných incelskými násilnými útočníky jsem byl schopen vytvořit ideologický rámec incelského hnutí. Ten je v základu tvořen koncepcí sexuálního trhu, který je zcela ovládán ženami, a představou, že incelové mají právo získat na tento trh přístup, které je jim nespravedlivě odpíráno. Dalšími pilíři incel ideologie je poté zásadní odmítnutí rovnostářství, a to primárně z důvodu přesvědčení o vlastní nadřazenosti incelů, antifeminismus ústící v záměr zhoršit postavení žen ve společnosti a často přecházející v otevřenou misogynii, a nakonec silné tendence pro násilné revoluční chování.

Porovnání získaného ideologického rámce s koncepcemi krajní pravice dle Muddeho a Miller-Idriss pak dokázalo, že přinejmenším dle jedné z těchto koncepcí je možné incel ideologii skutečně považovat za krajně pravicovou.

Doufám, že se mi v práci podařilo vznést dostatečně zajímavé otázky, které pomohou inspirovat budoucí výzkum do problematiky incelství.

Osobně jsem vypracováním této práce získal mnohem hlubší pochopení incelů, a to nejen v rámci jejich ideologie, ale i jejich osobností a životních zkušeností. Nabyl jsem dojmu, že incelové jsou obzvláště tragickým prvkem moderní společnosti, neboť se zjevně jedná o jedince s kombinací duševních, charakterních, vývojových a sociálních vad, kteří jsou kompletně zdevastováni svou dosavadní životní

zkušeností. Lituji, že sám nedokážu přijít s řešením, které by těmto jedincům nabídlo druhou šanci na životní štěstí.

Ve výsledku se však práci podařilo odpovědět na výzkumné otázky. Dokázala, že incel ideologii lze chápat jako krajně pravicový myšlenkový proud, a také znázornila v jakých bodech se s krajní pravíci stýká či rozchází.

Summary

I believe this thesis has contributed to a better understanding of incel ideas. Through a thorough analysis of materials left behind by incel violent attackers, I was able to create an ideological framework of the incel movement. This framework is fundamentally built on the concept of a sexual market, which is entirely controlled by women, and the belief that incels have a right to access this market, a right that is being unjustly denied to them. Other pillars of incel ideology include a fundamental rejection of egalitarianism, primarily due to their conviction of their own superiority, antifeministic intentions to worsen the position of women within society, often transitioning into open misogyny, and finally, strong tendencies towards violent revolutionary behavior.

Comparing the obtained ideological framework with the conceptions of the far-right according to Mudde and Miller-Idriss has proven that incel ideology can be considered far-right in accordance with at least one of these conceptions.

I hope that my work has raised sufficiently interesting questions that will help inspire future research into the issue of incels.

Personally, I have gained a much deeper understanding of incels through the completion of this thesis, not only in terms of their ideology but also their personalities and life experiences. I have come under the impression that incels represent a particularly tragic element of modern society, as they appear to be individuals with a combination of mental, character, developmental, and social flaws, who are completely devastated by their life experiences so far. I regret that I cannot come up with a solution that would offer these individuals a second chance at happiness.

In the end, the thesis succeeded in answering the research questions. It demonstrated that incel ideology can be understood as a far-right ideological current and illustrated where it converges with the far-right and where it diverges from it.

Prameny

1. ATCHISON, William & LONICH, Aysha. (2020). William Atchison Online. Dostupné online z: https://schoolshooters.info/sites/default/files/atchison_online_1.0.pdf
2. BEIERLE, Scott. (2014a). Adolescent Male Expectations. Dostupné online z: <https://archive.org/details/TheArmysRole2fbrf23LXms/Adolescent+Male+Expectations-rWh4Aav4Fw8.mp4>
3. BEIERLE, Scott. (2014b). Dreadlocks are the Black Man's Mullet. Dostupné online z: <https://archive.org/details/TheArmysRole2fbrf23LXms/Dreadlocks+are+the+Black+Man's+Mullet-NGcJGcBpTxc.mp4>
4. BEIERLE, Scott. (2014c). Illegal Immigration and the Unaffordabable Care Act. Dostupné online z: <https://archive.org/details/TheArmysRole2fbrf23LXms/Illegal+Immigration+and+the+Unaffordable+Care+Act-Xnn6fo6EbF8.mp4>
5. BEIERLE, Scott. (2014d). My Fraulein. Dostupné online z: <https://archive.org/details/TheArmysRole2fbrf23LXms/My+Fraulein-VoonqGe14f8.mp4>
6. BEIERLE, Scott. (2014e). The American Whore Part 2. Dostupné online z: <https://archive.org/details/TheArmysRole2fbrf23LXms/The+American+Whore+Part+2-d--X713v0h4.mp4>
7. BEIERLE, Scott. (2014f). The American Whore. Dostupné online z: https://archive.org/details/TheArmysRole2fbrf23LXms/The+American+Whore-ia8P9_1stns.mp4
8. BEIERLE, Scott. (2014g). The Brick Wall. Dostupné online z: <https://archive.org/details/TheArmysRole2fbrf23LXms/The+Brick+Wall-LEsUkoziP-Q.mp4>
9. BEIERLE, Scott. (2014h). The Dangers of Diversity. Dostupné online z: <https://archive.org/details/TheArmysRole2fbrf23LXms/The+Dangers+of+Diversity-Gn6Gwh71t8U.mp4>
10. BEIERLE, Scott. (2014i). The Double Standard of Pop Music. Dostupné online z: <https://archive.org/details/TheArmysRole2fbrf23LXms/The+Double+Standard+of+Pop+Music-w-Up4Gg1ms0.mp4>

11. BEIERLE, Scott. (2014j). Why I Hate Cops. Dostupné online z: <https://archive.org/details/TheArmysRole2fbrf23LXms/Why+I+Hate+Cops-XwDsPzsYDfQ.mp4>
12. DAVISON, Jake. (2021a). "working on yourself" Lack of willpower and drive and morivation when life beats you down. Dostupné online z: <https://archive.org/details/professorwafflearchive/'working+on+yourself'+Lack+of+willpower+drive+and+motivation+when+life+beats+you+down.mp4>
13. DAVISON, Jake. (2021b). Missing out on teenage love and experiences and people who say "its not a big deal". Dostupné online z: <https://archive.org/details/professorwafflearchive/Missing+out+on+teenage+love+and+experiences+and+people+who+say+'its+not+a+big+deal'.mp4>
14. DAVISON, Jake. (2021c). My reaction to the Wheat waffles vs Vegan gains blackpill debate. Dostupné online z: <https://archive.org/details/professorwafflearchive/My+Reaction+to+the+Wheat+waffles+vs+Vegan+gains+blackpill+debate.mp4>
15. HARPER-MERCER, Christopher. (2015). My manifesto. Dostupné online z: <https://schoolshooters.info/sites/default/files/Christopher-Sean-Harper-Mercer-My-Manifesto.pdf>
16. RODGER, Elliot. (2014). My Twisted world - The Story of Elliot Rodger. Dostupné online z: https://schoolshooters.info/sites/default/files/rodger_my_twisted_world.pdf
17. SODINI, George. (2009). George Sodini. Dostupné online z: <https://file.wikileaks.org/file/george-sodini-diary-2009.pdf>
18. TORONTO POLICE SERVICE (2018). Alek Minassian Interview. Dostupné online z: <https://pdfcoffee.com/alek-minassian-interview-pdf-free.html>

Použitá literatura

1. BAELE, Stephane, BRACE, Lewys, & GING, Debbie (2023). A Diachronic Cross-Platforms Analysis of Violent Extremist Language in the Incel Online Ecosystem. *Terrorism and Political Violence*, 36(3), 382-405. <https://doi.org/10.1080/09546553.2022.2161373>
2. BAELE, Stephane J., BRACE, Lewys, & COAN, Travis G. (2019). From "Incel" to "Saint": Analyzing the violent worldview behind the 2018 Toronto attack. *Terrorism and Political Violence*, 33(8), 1667-1691. <https://doi.org/10.1080/09546553.2019.1638256>
3. BICHAY, Nicolas (2023). Come Together: Far-Right Parties and Mainstream Coalitions. *Government and Opposition*. Published online 2023:1-22. doi:10.1017/gov.2023.5
4. CARIAN, Emily K., DIBRANCO, Alex, & KELLY, Megan (2023). Intervening in Problematic Research Approaches to Incel Violence. *Men and Masculinities*, 0(0). <https://doi.org/10.1177/1097184X231200825>
5. Cigna (2020). Loneliness and the workplace: 2020 U.S. report. <https://www.cigna.com/static/www-cigna-com/docs/about-us/newsroom/studies-and-reports/combating-loneliness/cigna-2020-loneliness-report.pdf>
6. COLLEY, Thomas., & MOORE, Martin (2022). The challenges of studying 4chan and the Alt-Right: 'Come on in the water's fine'. *New Media & Society*, 24(1), 5-30. <https://doi.org/10.1177/1461444820948803>
7. DALY, Sarah E., REED, Shon M. "I Think Most of Society Hates Us": A Qualitative Thematic Analysis of Interviews with Incels. *Sex Roles* 86, 14-33 (2022). <https://doi.org/10.1007/s11199-021-01250-5>
8. DAVIES, Garth, WU, Edith, & FRANK, Richard (2021). A Witch's Brew of Grievances: The Potential Effects of COVID-19 on Radicalization to Violent Extremism. *Studies in Conflict & Terrorism*, 46(11), 2327-2350. <https://doi.org/10.1080/1057610X.2021.1923188>
9. DELLA PORTA, Donatella. *Clandestine political violence*. Cambridge: Cambridge University Press, 2013, xvi, 326 s.; 23 cm. ISBN 978-0-521-14616-6.
10. DELLA PORTA, Donatella. Research on Social Movements and Political Violence. *Qual Sociol* 31, 221-230 (2008). <https://doi.org/10.1007/s11133-008-9109-x>

11. ELLEY, Ben (2021). "The rebirth of the West begins with you!"—Self-improvement as radicalisation on 4chan. *Humanit Soc Sci Commun* 8, 67 (2021). <https://doi.org/10.1057/s41599-021-00732-x>
12. HELM, Brenna, SCRIVENS, Ryan, HOLT, Thomas J., CHERMRAK, Steve, & FRANK, Richard (2022). Examining incel subculture on Reddit. *Journal of Crime and Justice*, 47(1), 27-45. <https://doi.org/10.1080/0735648X.2022.2074867>
13. CHARVÁT, Jan. *Současný politický extremismus a radikalismus*. Praha: Portál, 2007, 183 stran; 20 cm. ISBN 978-80-7367-098-6
14. IGNAZI, Piero. (2006). The Silent Counter-Revolution. *European Journal of Political Research*. 22. 3 - 34. [10.1111/j.1475-6765.1992.tb00303.x](https://doi.org/10.1111/j.1475-6765.1992.tb00303.x).
15. LAVIN, Talia. *Culture warlords: my journey into the dark web of white supremacy*. New York: Hachette Books, 2020, ix, 273. ISBN 978-0-306-84643-4.
16. MEIER, Matthew L., & SHARP, Kellen (2024). Death to Chad and Stacy: Incels and anti-fandom as group identity. *International Journal of Cultural Studies*, 27(3), 349-367. <https://doi.org/10.1177/13678779231220056>
17. MILANOVIĆ, Boris (2021). "To Conclude, Women Are a Mistake" – A Study of Serbian User Discourse on 4Chan's /Pol/ Board on Women within Political Ideology. *Nationalism and Ethnic Politics*, 27(2), 193-212. <https://doi.org/10.1080/13537113.2021.1914436>
18. MILLER-IDRISS, Cynthia. *Hate in the homeland: the new global far right*. Princeton: Princeton University Press, 2020, xi, 246. ISBN 978-0-691-20383-6.
19. MUDDE, Cas. (2000). *The Ideology of the Extreme Right*. [10.7228/manchester/9780719057939.001.0001](https://doi.org/10.7228/manchester/9780719057939.001.0001).
20. MUDDE, Cas. *The far right in America*. London: Routledge, Taylor & Francis Group, 2018, xiv, 131 stran; 23 cm. ISBN 978-1-138-06387-7.
21. MUDDE, Cas. *Youth and the extreme right*. New York: International Debate Education Association, 2014, 249 s. ISBN 978-1-61770-093-4.
22. National Intelligence Council (2021). *The Future of Women's Rights*. Dostupné z: https://www.dni.gov/files/images/globalTrends/GT2040/NIC_2021-02488_Future_of_Womens_Rights_18nov21_UNSOURCED.pdf

23. NOCIAR, Tomáš. Politológov sprievodca „terminologickým chaosom“: Terminológia, charakteristika a konceptualizácia krajnepravícovej ideologickej rodiny. REXTER: časopis pro výzkum radikalismu, extremismu a terorismu [online]. Centrum pro bezpečnostní a strategická studia, o.s, 2016, 14(1), 43-91 [cit. 2023-09-05]. ISSN 1214-7737
24. O'MALLEY, Roberta Liggett, HOLT, Karen, & HOLT, Thomas J. (2022). An Exploration of the Involuntary Celibate (Incel) Subculture Online. Journal of Interpersonal Violence, 37(7-8), NP4981-NP5008. <https://doi.org/10.1177/0886260520959625>
25. OSTERMAN, Michelle J. K., HAMILTON, Brady E., MARTIN, Joyce A., DRISCOLL, Anne K., VALENZUELA, Claudia P. (2024). Births: Final data for 2022. National Vital Statistics Reports; vol 73, no 2. Hyattsville, MD: National Center for Health Statistics. DOI: <https://dx.doi.org/10.15620/cdc:145>
26. ROVITO, Kathy E., HERRING, R. Patti, BEESON, W. Lawrence, GAMBOA-MALDONADO, Thelma, LEE, Jerry W. (2022). Social-Ecological Correlates of Loneliness Among Young Adult U.S. Males. Health Promotion Practice. 2023;24(5):852-862. doi:10.1177/15248399221092753
27. TOMKINSON, Sian, HARPER, Tael, & ATTWELL, Katie (2020). Confronting Incel: exploring possible policy responses to misogynistic violent extremism. Australian Journal of Political Science, 55(2), 152-169. <https://doi.org/10.1080/10361146.2020.1747393>
28. VAN BRUNT, Brian J., VAN BRUNT, Bethany S., TAYLOR, Chris, MORGAN, Nicole, SOLOMON, Jeffery (2021). The Rise of the Incel Mission-Oriented Attacker. Violence and Gender, 2021; 8(4): 163-174. <https://doi.org/10.1089/vio.2020.009>
29. VINK, Dominique, ABBAS, Tahir, VEILLEUX-LEPAGE, Yannick, & MCNEILL-WILLSON, Richard (2023). "Because They Are Women in a Man's World": A Critical Discourse Analysis of Incel Violent Extremists and the Stories They Tell. Terrorism and Political Violence, 1-17. <https://doi.org/10.1080/09546553.2023.2189970>
30. VÖLKER, Teresa, & SALDIVIA GONZATTI, Daniel (2024). Discourse Networks of the Far Right: How Far-Right Actors Become Mainstream in Public Debates.

- Political Communication, 41(3), 353-372.
<https://doi.org/10.1080/10584609.2024.2308601>
31. WIGGINS, Bradley (2023). 'Nothing Can Stop What's Coming': An analysis of the conspiracy theory discourse on 4chan's /Pol board. *Discourse & Society*, 34(3), 381-398. <https://doi.org/10.1177/09579265221136731>
32. WITT, Taisto (2020). 'If i cannot have it, i will do everything i can to destroy it.' the canonization of Elliot Rodger: 'Incel' masculinities, secular sainthood, and justifications of ideological violence. *Social Identities*, 26(5), 675-689.
<https://doi.org/10.1080/13504630.2020.1787132>